

DARVASI LÁSZLÓ

Valaki beszél

MAGYAR NOVELLÁK

...hogy márványos legyen!

És akkor elmentem dolgozni a vágóhídra. Három fiú volt ott, akikhez beosztottak, Ferike, Dzsek, meg a Hájás. A második reggel mutattak valami pirosat, olyan vas-tag falú, homályos pohárban. Kérdem, bor? Nem bor. Akkor mi? Szörp, röhögtek. Málna? Az, málna, és hogy igyam meg. Egy húzásra? Egy húzásra. Megittam. Vér volt, persze, disznóvér. Ültek a kövön, röhögtek. Mondtam, mit röhögtek. Mondtam, finom. Csak röhögtek, összekuporodva, mint az embrió. Mondtam, ne röhögjétek, adjatok még. Röhögtek, adtak. A negyedik pohár után nem röhögtek. Ferike húzta a száját, tényleg finom? Kóstold meg. Megkóstolta. Azt mondta, tényleg finom. Csak a Hájás nem ivott. Csak sütve, mondta, csak sütve. Embervér, disznóvér, marha, borjú, kecske, én mind megkülönböztetem. Adsz egy pohárral, és mint más a borokat, hogy északi vagy déli, milyen tőke. Hogy édes, édesebb. Hogy van-e benne víz, mennyi cukor, szóda. Máshogy habzik. Hogy mikor folyatták. Néha asztali sót szórok bele, ne alvadjon. Egyszer egy vashordót megtöltöttünk. Titokban. Aznap áramszünet volt, a generátor is bezart, taglózni kellett. Soha nem ütöttem annyit. A karom leszakadt. A vállam. Sírni lett volna jó. De még megtöltöttük a hordót. Egy hordó vér, vagy száz liter. Mondjuk, az éppen húsz ember. Gyerekből még több. Beleereszkedtem. Hogy elleljen. Mintha víz lenne, egészen alá. Kinyitottam a szemem is. Mintha víz lenne, mintha tényleg az. Másnapra kiszáradt a hónom alatt a furunkulus. Harmadnapra arcomról a gombostűfejű fekete mitesszerek, és eltűnt a zsír is a homlokomról. Olyan lett a bőröm, mint a márvány. Fehér, tiszta és ragyog. Görögországban vannak ilyen faragott kövek a piacon, meg az út szélén, a múzeumok. Ott a Nap csinálja, de nem egy nap, sütni kell, égetni, éveken át. Annyi meleg, és tenger is. Itt meg elég egyszer megfürödni a langyos vérben, hogy márványos legyen a köldököd körül.

...ne nyüszítsen többé!

Szoktunk inni, de csak bort. Az ő bora kénes. Valami kövidinka, vagy mi, de nem, még az se, pancsolni se tud. Nagyvásár után hívott, elmentem hozzá. Mondta, igyunk. Mondtam, jó. Töltött. Még egyszer töltött. Miért annyit, kérdeztem. Vonyít, mondta. A kutyáját nézte. Kócos kis dög, egy korcs. Minden éjjel vonyít, mert baszni akar. Mondtam, persze, mert kutya. Ígyunk, mondta. Az asszony csak bámult bennünket a konyhaablakon át, a függöny mögül, mint aki tud mindent, annyit verték. Ittunk. A szőlőtövekre huyoztunk, még az is sistergett a kéntől. Kolbászt is ettünk, paprikásat. Katonáztunk. Uगतott ránk a kutya. Mit ugatsz? Na mit? Ő már csak állt, és nézte. Nézte, hogy ugat a kutya. A kutya, a. Akkor a nyakába hurkot dobott, a szőlő elé húzta. Szorította a nyakát. A kötél végét a kerítéslécre hurkolta. Addig húzta, míg a kutya

föl nem emelkedett. A hasa fehér és puha, hogy dobálta magát. Nézte, hogy fuldoklik. Aztán azt se, hogy megdöglött talán. Akkor a késsel odavágott, de csak egy kanyart csinált a lágy részben, a herék körül. Nézte, jól csinálta-e. Az ujjával odababrált. Véres lett az ujsa, jól csinálta. Aztán a hurkot is elvágta. Valami ettől nyüszített, mintha nem is a kutya lenne. Ahogy visszazuhant a földre, ő meg belerúgott, eridj a helyedre. Takarodj. Hogy nekem ne nyüszítsen többé, mondta. Nézett rám. Aztán a vércsomóra vi-
zes földet rúgott. Amit lehugyoztunk az elébb.

...nézett rám, és meghalt.

Öregek vagyunk, csak azért mondom el. Úgyis meghalok holnap, holnapután, nem gyűrődik a kendőm. Különben te is ismerted. Úgy értem, közelebből. Nagy, fekete ember, mekkorákat lélegzett, a lába milyen nagy volt, a keze, az orra lika, a kun-
kori szőr a libból. Sírnem láttam soha. És nem is nyögött. Mintha minden könnyű lenne neki, hogy semmit se szeret. Rámugrott, leugrott. És mindig csöndben. Hideg volt a szája, savanyú. Az jutott eszembe, mint a kutyák. És mindig sötétben. Csak a Hold néha, a vékony sugár, odacsorog a párnámra, lihegek, nekem egyszer se volt jó. Még az is fáj, ahogy abbahagyja. Egyszer elment, etetés után, azt mondta, templomba megy. Templomba? Oda. Minek? Azért. Na hiszen, baj van, tudtam. Nem is baj. Azt tudtam, hogy vége van. Vártam, hogy szóljanak. Ültem a konyhában, a kredenc előtt. És szóltak, a testvérem sántikált, siessek nagyon. Nem tudták, mióta kapaszkodott a kerítésbe, de csupa szálla volt a körme alja. Szája habzott. Orra lika is habzott, mint beteg bikának. Mondtam a doktornak, amikor kijött, hogy nem akar elesni. A doktor is úgy vizsgálta meg. Hallgatta a szívét, hogy lélegzik, ő meg kapaszkodott. Állt köz-
ben. Hogy a hordágyra fektessék, a kerítéslécet kellett törni vele. Én tudtam, mi ez. Azt mondta nekem egyszer, hogy a földből él, ő azért se fekszik a földre. Ne is temes-
sem bele, égessen el, szórjam szét. Aztán már nem tudott beszélni, csak a szeme villo-
gott. Nem élt semmi rajta, csak a szeme. Mindent látott, amit akart látni. Jártam a kór-
házba, beszéltem a szemével. Madártejet kérsz? Azt. Hozzak bort? Hozzál. Rossz nagyon? Rossz. Lógtak a csövek belőle. És egyszer intett. De csak úgy magától. Azt mondta a szeme, hogy nyúljak be neki. A lepedő alá. Fogjam meg. Mondtam, nem. Ezt nem lehet. Néznek. Könyörgött. Akkor először életében. Ott hagytam. Éjjel nem aludtam. Esett, fújta a szél, megint esett. Néztem a hajnali udvart, a tyúkok, a disznók, nem etettem meg. És aznap újra mentem, és ő csak nézett. Mintha egy álló napja nézett volna úgy. Nem, mondtam. Olyan volt, mintha sírna. Nem, mondtam. Nem, nem. De egyszerre mégis benyúltam, megfogtam neki. Tartottam. Ő meg nézett, nézett rám, és meghalt. Eddig várt rám. Innen tudtam meg, hogy szeretett is.

...tiroli szexbohóc 71-ből

Rossz, bérelt lakás, oda vittem fel, lyukasórája volt. Egy ágy, üres szekrény, a züm-
mögő Szaratov hűtőben kockasajt, kefir, jugoszláv konyak. Ő tanárno, nekem mind-
egy. Mindegy, ki vagyok, mi vagyok, mikor vagyok. Kefélni jobb, mint nem kefélni. Azt mondta, hagyjam magamon a trikót, a zoknikat. Most másképp szeretné. Hogy mulattassam. Legyek különös. Hogy legyek tiroli szexbohóc 71-ből. Egy bajor play-

boy, egy porosz, vad és kreatív. Hát hagytam a zoknit, a trikót, s tettem a dolgom. Neki a második útja volt, hosszabban nyögdecsejt, kaparta a hátam. Azon tűnődtem, ha könyv, akkor most Schopenhauer válogatott lennék Népszabadságba csomagolva. Hamarabb mentem. Ő még ejtőzött. Erős, fekete szőret göndörgette, s nézett a légy-szaros ablakon át, a térre, ahol az óvodások kavicsokat gyűjtöttek visongva. Csakhogy kvittek legyünk, a bugyiját elloptam. Mert ha különöset akar, így folytassa. Menjen így vissza, az áttetsző szoknyáskában Kosztolányit tanítani, élvezze, hogy a fehéren átüt a fekete, vagy rohanjon fehérenmübolta rögvest, vagy várjon holnapig, amikor újra jövök. Panaszra nem lehet oka. Számatalan különös lehetőséget hagytam neki.

...nem ismerte senki.

És megérkeztem. És mentem végig, az egyenes vasútcán, gesztenyefák és hársak és gömbakácok árnyékában, ahogy mondta. Az ügyvéd háza, az orvosé, a szűcsé, a muskátlis ablakból kikönyöklő patikusfeleség. Kertekben margaréták, tiszta udvar, rendes ház. A sarkon orgonabokrok. Ahogy mondta. A főút. A por, ahogy megáll a szempillán. A telepi teherautók, a járdán átütő fű. Ahogy mondta. A templomdomb, a lejtő, fenn a rossz óra, a paplak kerítésének rossz rácsai, galambszar, elszórt pihék, a sírköves. Ahogy mondta. A nádas, a templom alatt. Rossz tetők, sár, csimbókos utak, a vásártér négyszöglete a zöld asztalokkal. Ahogy mondta. A sárga talponállók, véres hurka, uborka szaga, bolond a konténer oldalában, rossz matracon. Seftesek. A rendőrök. Ahogy mondta. A rossz fogú kofák, purdék, lángossütő. Ahogy mondta. Presszó. A pincérnő, a feketekávé, ahogy itt gőzölik. A mignon. A park. A szobor, térdelő alak, meg fog halni. Ahogy mondta. A nő háza a kanális partján, neve a kapun. Ahogy kijön, néz, kérdez. A haja. Nyakán a sebhely, a nézése, ahogy remeg a keze, ahogy helyyel kínál, ahogy tölti a pálinkát. Ahogy mondta. Minden úgy volt, ahogy mondta, ahogy mesélte, ahogy magyarázta. Minden. Csak rá nem emlékezett senki. Egyetlen ember se itt. Kofa, rendőr, nő, nem emlékezett. Nem és nem. Hiába kérdeztem bárkit. Hiába kérleltem őket, jusson eszükbe. Nem. Egyikük se emlékezett arra, aki pedig mindenre és mindenkire emlékezett ebben a városban.